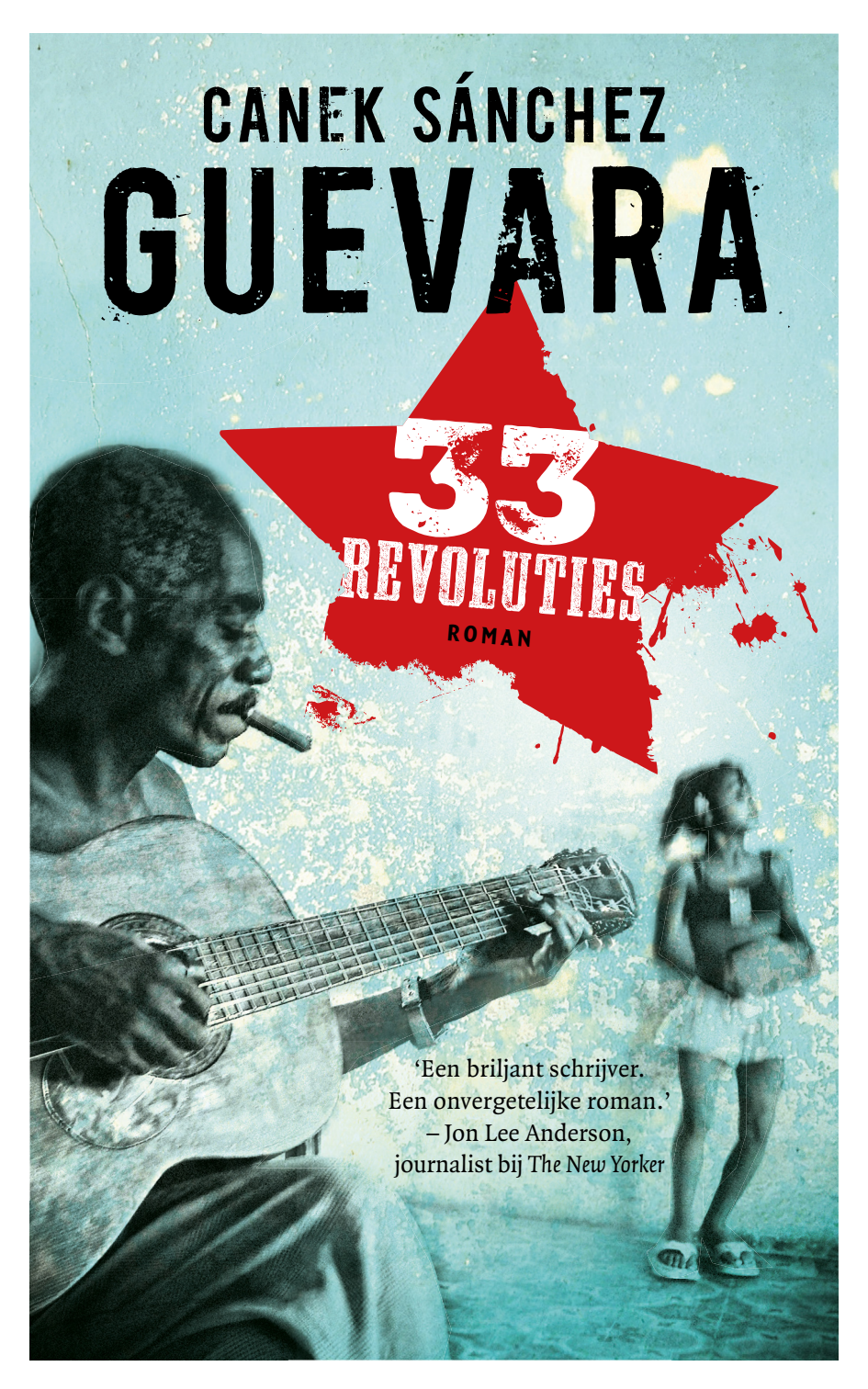

CANEK SÁNCHEZ GUEVARA

33

REVOLUTIES

ROMAN

‘Een briljant schrijver.
Een onvergetelijke roman.’
– Jon Lee Anderson,
journalist bij *The New Yorker*

Over het boek

Maar weinigen kunnen tippen aan de roem van Che Guevara. Bijna 50 jaar na zijn dood is hij nog steeds een icoon. Maar wat heeft Che's revolutie teweeggebracht?

Che's kleinzoon beschrijft het dagelijkse leven van een Cubaan die zijn weg zoekt binnen de beperkingen van het regime. Hij hunkert naar vrijheid, naar een uitweg van de hitte en de honger. En hij is niet de enige die droomt van een beter leven. Plots kaapt een groepje Cubanen een gammele veerboot om te vluchten, een ultieme wanhoopsdaad. Maar de Cubaanse politie houdt hen tegen. Nooit eerder was het gevoel niet vrij te zijn zo tastbaar. De eerste spontane betoging breekt uit. Cuba wankelt en er knakt iets in het hoofdpersonage. Wat is Che's revolutie nog waard als je collectief gevangen blijkt in eigen land?

33 *Revoluties* is een ontroerend verhaal over de ontgoocheling van een generatie die geloofde in de idealen van de Cubaanse revolutie. Tegelijkertijd doet het waar enkel de beste fictie toe in staat is: het biedt een wezenlijke inkijk in een land en zijn volk aan de hand van het tijdloze verhaal van de beproevingen en triomfen van een man.

De pers over het boek

'Een briljant schrijver. Een onvergetelijke roman.' – Jon Lee Anderson, journalist bij *The New Yorker*

Over de auteur

Canek Sánchez Guevara, Ernesto Che Guevara's kleinzoon, heeft Cuba in 1996 verlaten om naar Mexico te trekken. Daar werkte hij voor verschillende van Mexico's belangrijkste kranten als columnist en correspondent. Hij was een gematigd en goed geïnformeerd criticus van Castro's regime. Begin 2015 overleed hij aan een hartoperatie, op veertigjarige leeftijd.

33 *Revoluties* is zijn enige roman en verschijnt simultaan in meer dan 10 talen.

Wilt u op de hoogte blijven van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl.

Canek Sánchez Guevara

33 Revoluties

Vertaald door Adri Boon

SIGNATUUR

2016

© Jesús Alberto Sánchez Hernández 2015
Published by arrangement with VicLit Agency
Oorspronkelijke titel: *33 Revoluciones*
Vertaald uit het Spaans door Adri Boon
© 2016 Uitgeverij Signatuur, Amsterdam en Adri Boon
Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: Paul Bucknall / Arcangel Images
Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN gebonden editie 978 90 5672 554 9
ISBN e-bookj 978 90 449 7501 7
NUR 302

Eerste druk, september 2016
Tweede druk, e-book september 2016

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Alles beweegt achter het raam: papieren bomen, speelgoedauto's, houten huizen, honden van stro. Een schuimvlek trekt door de straten. Met achterlating van water, algen, kapotte spullen, tot de volgende golf, waarin alles zich opnieuw voltrekt. De vloed rukt los wat de wind niet omver weet te blazen. Het gebouw biedt weerstand aan het gebeuk. Binnen vullen de gangen zich met geschrokken gezichten en mensen die instructies en gemeenplaatsen prevelen ('we moeten onze kalmte bewaren, kameraden: niets duurt eeuwig'). Iedereen praat door elkaar (twintig platen met een kras die tegelijk klinken): ze zeggen allemaal hetzelfde met andere woorden, zoals in een rij of op een politieke bijeenkomst – praatzucht: twaalf miljoen gekraste platen die aan één stuk door kletsen. Het hele land is een langspeelplaat met een kras (alles herhaalt zich: elke dag is een herhaling van de vorige dag, elke week, maand, elk jaar; en naarmate de herhalingen zich herhalen, gaat de kwaliteit zo achteruit dat er nog slechts een vage, onherkenbare herinnering van het oorspronkelijke geluid overblijft – de muziek verdwijnt en maakt plaats voor een gruisig onverstaanbaar gemummel). Ver weg ont-

ploft een transformator en alle lichten in de stad doven. Het gebouw is een zwart gat midden in dit universum dat niets liever wil dan met veel kabaal ineensstorten. Niets werkt, maar het maakt allemaal niet uit. Het maakt nooit iets uit. Als een plaat met een kras die maar blijft draaien en draaien...

2

De wind dringt door de kieren, de leidingen fluiten, het gebouw is een orgaan dat uit vele gezinnen bestaat. Niets lijkt op de muziek van de cycloon; die is uniek, onmiskenbaar, verrukkelijk. In het kleine appartement passen de in een willekeurige kleur geverfde muren zonder versiering of afbeelding helemaal bij de schaarse meubels, het houten televisietoestel, de Russische platenspeler, de oude radio, de camera die aan een spijker hangt. Bij de telefoon met de hoorn eraf en de boeken op boeken op de grond. Het water sijpelt via de ramen naar binnen, tranen biggelen over de wanden en vormen plassen op de vloer. Modder. Vuil en nog eens vuil. Een vuile plaat met een kras. Miljoenen vuile platen met een kras. Het hele leven is een vuile plaat met een kras. Herhaling na herhaling van de plaat van de tijd en het vuil vol krassen.

In de keuken twee blikjes gecondenseerde melk, een blikje gevulde maïsbladeren, een zak kaakjes. Ernaast een ei, een korst brood, een flesje rum. Wat bedorven etenswaren met schimmel. De mixer in een hoek van het tafeltje; de koekenpan op het fornuis (vetvlekken op de muur) en de jarenvijftigkoelkast leeg en uit, met de

deur open. In de kamer staat het bed in het midden. De badkamer is piepklein, donker, zonder water. De douche wordt praktisch niet gebruikt: in plaats daarvan een emmer en een kan. Een tube tandpasta, deodorant, een scheermesje. De gebroken spiegel toont een litteken in het weerkaatste beeld.

Hij loopt het balkon op en wordt getroffen door een windvlaag. Anoniem in de onmetelijkheid van de storm, overgelaten aan zijn lot en keer op keer de gekraste plaat van leven en dood afdraaiend steekt hij een sigaret op met voor zich die ansichtkaart met het einde van de wereld. Telkens opnieuw, als een plaat met een kras, vraagt hij zich af waarom alles zo onveranderlijk lijkt, in weerwil van de heftigheid van elke verandering. Het gebouw houdt stand, ja, maar al het andere gaat ten onder in de algen en de dode dingen die het tij achterlaat. Ten slotte glimlacht hij: met het verstrijken van de dagen zal de zee genezen van zijn tropische ziekte en zal de zich steeds herhalende cyclus van de routine als een plaat met een kras terugkeren tot de normale gang van zaken.

3

De gekraste plaat van het werk. Het kantoor, de foto van de leider, het metalen bureau, de stoel van zijn aambeien, het oude bakbeest waarop hij typt, de balpen ernaast, de vergeelde blaadjes, de stempels, de telefoon. De chef doemt op. Zijn onderkin lilt, hij strijkt met zijn hand zijn witte overhemd glad en schraapt zijn keel. Zijn stem doet denken aan een fluit als hij orders krijgt en aan een schuifrompet als hij zelf orders geeft. Zoals nu. Bij het verlaten van het kantoor slaat de deur met een galmende klap dicht. De ander is nu eindelijk alleen in zijn kantoor, donkerder, magerder en zenuwachtiger dan gewoonlijk. En ook iets onderdaniger.

De telefoon gaat en de donkere, magere zenuwpees neemt niet erg kordaat op. Hij hoort alleen een geluid achter de kabels – heel in de verte, als een plaat met een kras – en hij hangt weer op. Hij loopt naar het raam en steekt een sigaret op. Het leven komt voor zijn ogen tot stilstand en dat verbaast hem niet. Hij denkt dat het eigenlijk altijd zo is geweest, een als *dynamis* vermomde rust. Hij werpt een blik op zijn automatische horloge van Sovjet-makelij: tien uur in de ochtend en hij kan er al niet meer tegen. Weliswaar heeft hij nooit van zijn

werk gehouden, maar nu is hij het echt beu (en meteen vraagt hij zich tussen haakjes af wanneer dat nu begonnen is). Elke avond komt hij thuis in zijn eenzame appartement en elke ochtend trekt hij in alle eenzaamheid de deur achter zich dicht. De burens? Een stelletje totaal oninteressante platen met een kras. Het buurtcomité? Stilzwijgend doen wat er van je verwacht wordt, huichelen door af en toe 'leve de revolutie' te roepen – iedereen tevreden.

In feite maakt niemand zich druk om wie dan ook.

4

Lunchtijd. De kantine puilt uit van de technici en bureaucraten en de rij doet denken aan een filmpremière. Het eten is even goedkoop als karig, maar het is meer dan niets en iedereen is er dankbaar voor. ‘Wat schaft de pot vandaag?’ vragen de wachtenden aan degenen die weggaan: ‘Hetzelfde als gister,’ antwoorden ze met tegenzin. Als hij ten slotte aan de beurt is, kijkt hij mistroostig naar het soldatenbord: het rondje soep, het vierkantje rijst, het rechthoekje zoete aardappel, het glas in het gat en in de richel het bestek. Hij schranst in tien minuten zijn rats op en loopt naar buiten om sigaretten te kopen. De schaarse schaduwen van het middaguur zijn niet in staat de hitte te temperen, laat staan de vochtigheid van het woud aan bouwvallige constructies en eeuwenoude schoonheid. In de verte een vermoeden van de zee, maar vandaag schittert zijn bries door afwezigheid. Hij laat grommend een vloek horen en blijft staan voor het winkeltje op de hoek: VANDAAG GEEN SIGARETTEN EN KOFFIE, luidt een handgeschreven bordje.

Als een plaat met een kras gromt hij nogmaals.